REVISTA FAMÍLIES

JULIOL 2026

INFORMACIÓ IMPORTANT

L'Ateneu Divers tanca per vacances.

L'últim dia de secretaria és el dijous 16 de juliol.

Tornem a obrir el dimarts 8 de setembre.

Us desitgem un molt bon estiu.

Descanseu, gaudiu i ens retrobem al setembre!

On trobar-nos?

Web: www.ateneudivers.cat

Correu electrònic: ateneudivers@ateneudivers.cat

Telèfon: 93 237 27 16

Local: Carrer Mossèn Batlle, 5, Local 2, Barcelona

Horari d'atenció

Dimarts a dijous

de 17:00 a 19:30

CONTINGUTS

ARTICLES

EDITORIAL 3
Per Laura González

SECCIÓ “NO, NO M’HE FUMAT RES” 5
Per Laura González

NOVA SECCIÓ: L’ART DE VIURE 7
Per Laura González

ANIVERSARI, 20 ANYS DE LA CONVENCIÓ DE LA ONU SOBRE ELS DRETS DE LES PERSONES AMB DISCAPACITAT. 8
Per Maite Ruiz

ESTIU 10
Per Esther Centelles

INSPECCIÓ 12
Per Josep Batllori Corominas

UNA CLAU CAP A L'AUTONOMIA 13
Per Carme López

LA LLUM DEL PASSAT: PER QUÈ HEM DE REDESCOBRIR 'TODO ESTÁ ILUMINADO' 14
Per Markox

ACTIVITATS MES DE JULIOL OBERTES A LA CIUTADANIA 16

EDITORIAL · JULIOL 2026

Autora: **Laura González**

Quan pensem en el mes de juliol, sovint ens venen al cap paraules com vacances, descans o desconnexió.

I és cert que després d'un any intens totes les persones necessitem espais per recuperar energies.

Però si hi ha una paraula que probablement defineix millor aquest estiu a l'Ateneu Divers és una altra: moviment.

Mentre escrivim aquestes línies, estem ultimant els preparatius de tres viatges d'estiu que permetran a moltes persones viure noves experiències, descobrir nous indrets, reforçar amistats i continuar construint records compartits. Com cada any, darrere d'aquests viatges hi ha moltes hores de planificació, coordinació i treball perquè tot funcioni amb la màxima qualitat i seguretat.

Però l'estiu de l'Ateneu Divers no s'acaba aquí.

Mentre un bon grapat de participants gaudeixen d'uns dies de vacances, l'equip continuarà treballant per preparar la temporada 2026-2027. Una temporada que afrontem amb il·lusió, responsabilitat i també amb l'ambició de continuar creixent i innovant.

Aquest estiu, mentre les maletes viatgen amunt i avall i els grups comparteixen experiències que recordaran durant molt de temps, continuarem també treballant darrere del teló. Pensant, planificant i construint els projectes que han de permetre que l'Ateneu Divers continuï sent, durant molts anys, una comunitat viva, útil i significativa per a les persones que en formen part.

EDITORIAL · JULIOL 2026

Perquè les entitats no es construeixen només durant el curs. També es construeixen en aquells moments en què sembla que tot s'atura, però en realitat s'està preparant el que vindrà després.

Us desitgem un molt bon estiu.

Nosaltres continuem en marxa.

SECCIÓ “NO, NO M’HE FUMAT RES!”

Autora: **Laura González**

Ja sabeu que, des de fa temps, a l’Ateneu Divers **estem immersos en un procés de reflexió estratègica sobre el futur de l’entitat**. Un procés que ens està portant a fer-nos preguntes que van molt més enllà del dia a dia: com serà la societat d’aquí a quinze anys? Quin paper haurà de tenir una entitat com l’Ateneu Divers? Com podem continuar generant oportunitats de participació, autonomia i pertinença en un món que canvia cada vegada més ràpid?

El passat 10 de juny ens vam tornar a reunir amb Ferran Adrià a les seves oficines. És la tercera trobada que mantenim i, sincerament, cada reunió ens confirma que estem **recorrent un camí tan apassionant com exigent**.

Arribats a aquest punt, alguns podríeu pensar: “I exactament, què estan preparant?”. La resposta és senzilla: encara no és el moment d’explicar-ho.

Quan un músic està preparant un nou disc, quan un escriptor està escrivint una novel·la o quan un investigador està desenvolupant una idea innovadora, acostuma a passar una cosa curiosa: com més important és el projecte, més discreta és la fase de construcció. **No perquè no passi res, sinó precisament perquè estan passant moltes coses**.

Les idees necessiten temps. Necessiten contrast, reflexió, intuïcions, errors, correccions i moltes converses abans de convertir-se en alguna cosa sòlida.

A l’Ateneu Divers ens trobem exactament en aquest moment. Un moment de treball intens, de preguntes profundes i d’exploració de possibilitats que poden tenir una gran transcendència per al futur de l’entitat. És un procés que està despertant interès, **generant noves oportunitats i obrint portes que fa uns anys ni tan sols hauríem imaginat**.

SECCIÓ “NO, NO M’HE FUMAT RES!”

Per aquest motiu hem decidit actuar amb prudència. **No perquè vulguem generar misteri, sinó perquè creiem que les coses importants mereixen ser compartides quan estan prou madures per poder ser enteses, debatudes i construïdes conjuntament**.

El que sí que us podem avançar és que, a partir del mes de setembre, iniciarem una nova etapa. Serà el moment de començar a compartir més elements d’aquesta reflexió i, sobretot, d’incorporar la mirada de les famílies, les persones sòcies participants i la comunitat de l’Ateneu Divers. **Perquè si alguna cosa tenim clara és que el futur de l’entitat no es pot dissenyar des d’un despatx ni des d’un grup reduït de persones. Ha de ser una construcció compartida**.

Fins aleshores, continuarem treballant, pensant, estudiant i fent preguntes. Amb la mateixa il·lusió amb què un artista prepara una obra abans de presentar-la al públic. **Sabent que el més important no és anunciar el futur, sinó construir-lo bé**.

I no, tranquils: no m’he fumat res.

NOVA SECCIÓ

L'ART DE VIURE

Autora: **Laura González**

SEGONA REFLEXIÓ: SIGUES LA PERSONA QUE VOLS SER

En primer lloc, digues-te a tu mateix qui vols ser. I després, d'acord amb això, fes el que hagis de fer. De fet, en gairebé totes les altres coses veiem que funciona així. Els atletes decideixen primer qui volen ser i, després, actuen en conseqüència.

Epictet**, *Dissertacions per Arrià***, 3.23.1-2

És molt difícil que un arquer encerti una diana a la qual no ha apuntat. Amb tu passa el mateix. Sigui quin sigui el teu objectiu, gairebé segur que fracassaràs si no et preocupes d'apuntar abans de disparar. Les nostres percepcions i els nostres principis ens guien per escollir allò que volem; però, en última instància, són les nostres accions les que determinen si ho aconseguirem o no.

Per això, dedica temps (temps real, sense interrupcions) a pensar què és important per a tu i quines són les teves prioritats. Després, esforça't i renuncia a la resta. No n'hi ha prou amb desitjar-ho; has d'actuar i fer-ho adequadament.

Idea central

Epictet ens recorda que primer cal decidir **quina mena de persona volem ser** i després alinear les nostres accions amb aquesta decisió. No són els desitjos ni les intencions els que determinen el resultat, sinó els actes repetits que fem cada dia.

ANIVERSARI

20 ANYS DE LA CONVENCIÓ DE LA ONU SOBRE ELS DRETS DE LES PERSONES AMB DISCAPACITAT

Autora:
Maite Ruiz

Ara fa 20 anys a Convenció va representar un canvi històric de paradigma: les persones amb discapacitat van deixar de ser considerades objectes d'assistència i protecció per ser reconegudes com a **ciutadanes i ciutadans amb plens drets**, amb capacitat per prendre decisions i participar en la comunitat en igualtat de condicions.

Vint anys després, la Convenció continua sent imprescindible i plenament vigent és l'eina fonamental per garantir els drets humans de les persones amb discapacitat i orientar les polítiques públiques.

S'han aconseguit avenços importants, especialment en el reconeixement de drets, l'accessibilitat cognitiva, la inclusió social, l'autonomia personal i la participació de les persones amb discapacitat intel·lectual i del desenvolupament.

Però encara existeix una distància entre els drets reconeguts i el seu exercici real. Moltes persones continuen trobant barreres en àmbits com l'ocupació, l'educació inclusiva, la vida independent, la participació política i social, i l'accés a informació i entorns accessibles.

CONVENCIÓ
SOBRE ELS DRETS
DE LES PERSONES
AMB DISCAPACITAT

ANIVERSARI

20 ANYS DE LA CONVENCIÓ DE LA ONU SOBRE ELS DRETS DE LES PERSONES AMB DISCAPACITAT

La plena ciutadania continua sent un repte pendent, seguim reclamant que els drets no es quedin només en les lleis o les declaracions, sinó que es tradueixin en oportunitats reals perquè les persones amb discapacitat puguin decidir sobre la seva vida i desenvolupar el seu projecte vital en igualtat de condicions.

Hem d'acompanyar a les mateixes persones amb discapacitat perquè liderin el canvi, hem de reivindica rel seu protagonisme com a defensores dels seus drets, agents actius de transformació social i participants de ple dret en tots els àmbits de la societat.

Celebrar aquest 20è aniversari de la Convenció és una oportunitat per celebrar els avenços assolits, però també per recordar que **els drets reconeguts encara no són una realitat per a totes les persones**. Per això, reclamem accelerar les transformacions necessàries perquè les persones amb discapacitat intel·lectual i del desenvolupament puguin exercir plenament els seus drets, participar en la comunitat i decidir sobre la seva pròpia vida en igualtat de condicions amb la resta de la ciutadania.

CONVENCIÓ
SOBRE ELS DRETS
DE LES PERSONES
AMB DISCAPACITAT

ESTIU

Autora:
Esther Centelles

Ja ha començat l'estiu. I què ens suggereix l'"estiu"? Diria que per a bona part de nosaltres l'estiu ens evoca, a part de les calorades que cada any són més intenses i duradores, les vacances i el descans, la desconnexió de la rutina... Aquest pot ser el moment ideal per agafar un llibre amb tranquil·litat i llegir-lo ara que tenim més temps.

Avui us vull parlar d'uns quants llibres, ben diversos entre ells, que passen durant un estiu i en què els autors o autores ja esmenten la paraula "estiu" al títol. Tot i que n'hi ha molts, n'he fet una petita tria.

En primer lloc, "El bell estiu" de l'escriptor italià Cesare Pavese (1908-1950), publicat el 1964. La Ginia, la protagonista de només 16 anys, és a l'estiu que s'enamora per primera vegada. Una història d'iniciació: primer amor i primera decepció (relació sense continuïtat), pèrdua de la innocència i obrir els ulls al món adult. No és fàcil fer-se gran però sempre quedarà el record d'aquell, malgrat tot, "bell" estiu. I Pavese ens ho explica amb gran delicadesa i un to nostàlgic molt propi d'ell. Un clàssic!

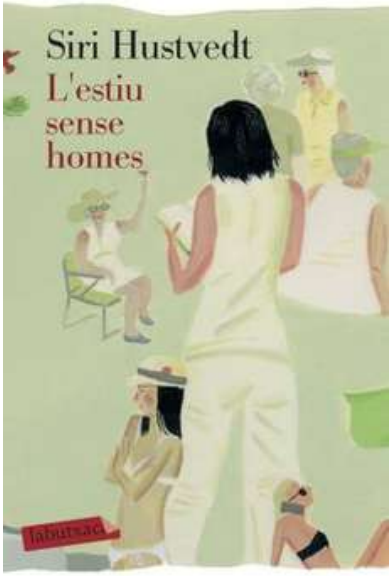

En segon lloc, "L'estiu sense homes" de l'escriptora nord-americana Siri Hustvedt (1955) publicat el 2011. La Mia, la protagonista de la novel·la, és una dona de mitja edat que, després de 30 anys de matrimoni, ha estat abandonada pel marit i, com a conseqüència, ha sofert un crack mental. Es refugia al poble de la seva mare, on comparteix un estiu amb ella i les seves entranyables companyes de residència i, al mateix temps, amb un grup de noietes adolescents a les quals imparteix un curs de poesia. Un estiu "entre dones" (encara que els homes sovint siguin motiu de les converses), de retrobament amb ella mateixa, d'autoafirmació. Amb un to de comèdia intel·ligent.

ESTIU

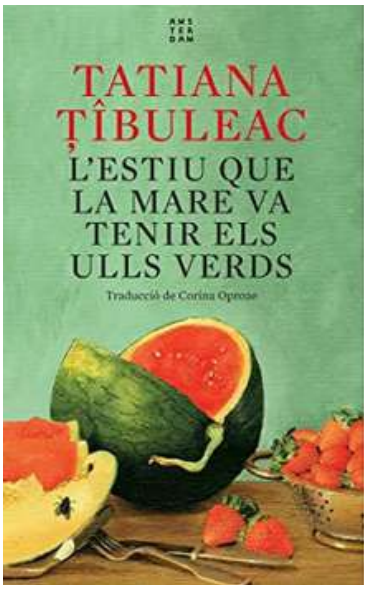

En tercer lloc, "L'estiu que la mare va tenir els ulls verds" de l'escriptora moldava-romanesa Tatiana Tibuleac (1978) publicat el 2017. L'Aleksy, el protagonista, recorda l'últim estiu que va passar amb la seva mare. Llavors era un adolescent problemàtic i amb una relació molt dolenta, de gran ressentiment amb la mare. La malaltia terminal d'ella, però, els acosta i els permet tancar el dol per la germana/filla morta i l'abandó del pare. Al final, és possible la reconciliació i, fins i tot, la tendresa. Tot plegat, malgrat la duresa de les situacions, amb un to de gran sensibilitat, poètic.

Aquestes tres novel·les ens parlen de tres "estius" molt diferents però tots tres ens relaten situacions molt humanes, molt realistes. Segur que us podrien resultar interessants. Però si no us en convenç cap, sempre us podeu quedar amb un clàssic de tots els temps: "El somni d'una nit d'estiu", de William Shakespeare, una comèdia que segur que o l'heu llegit, o l'heu vist al teatre o al cinema en alguna de les múltiples adaptacions que se n'han fet, i que sempre es bo de recuperar per passar una bona estona. Hi trobarem una nit de lluna d'estiu, un bosc màgic, fades, festa, embolics amorosos... un món més oníric que real. Ideal per allunyar-nos, momentàniament, dels problemes que ens envolten i deixar-nos seduir per la màgia i el somni.

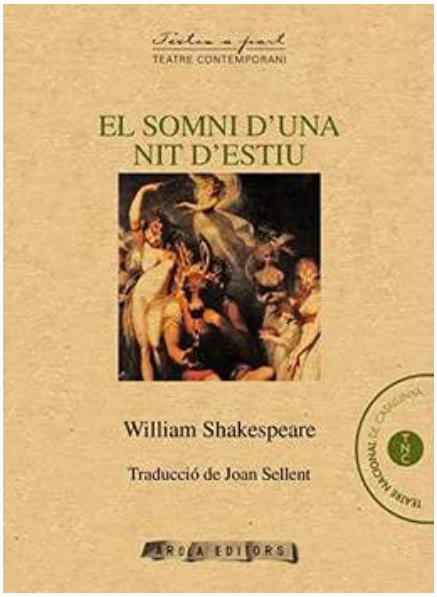

Us he fet alguns suggeriments però l'important és que cadascú trobi aquella lectura que el faci sentir bé i amb ganes de continuar llegint.

Bona lectura! I, sobretot, bon estiu!

INSPECCIÓ

Autor:
Josep Batllori Corominas

Sona el despertador, m'aixeco i en obrir la finestra veig que plou. Ja ho va dir l'home del temps que avui plouria per tot el litoral i ves per on l'ha encertat.

Un cop tots aixecats i els que treballen han marxat em quedo sol a casa. Decideixo no anar enlloc perquè no és urgent el que havia de fer fora de casa, demà si no plou ho faré.

Al so de la música de Leonard Cohen començo a treure la pols per tot el pis. Pel menjador, pels passadissos, per les habitacions. Un cop fet això faig el llit ben ordenat. I ara que tinc temps agafo l'aspiradora i ha aspirat per tota la casa!!

En aquest moment està sonant l'Al·leluia de Cohen i m'adono que es fa tard i he de fer el dinar, guardo l'aspiradora i començo a cuinar.

Mentre es fan els espaguetis paro taula perquè tot estigui llest quan vinguin.

Al cap de l'estona arriba la inspectora general i em pregunta què tal el dia? Què has fet avui? I jo li contesto que algunes cosetes per aquí casa i així he passat el matí… De sobte i amb un to no gaire favorable per a mi diu: “podries haver escombrat la cuina que encara hi ha papers allà a la cantonada.”

Al meu interior exclamo: “ostres ahir vam trencar molts papers i justament la cuina és l'únic que no he fet!!!”

Si us plau, digueu-me que no només em passa a mi.

UNA CLAU CAP A L'AUTONOMIA

Autora:
Carme López

L'accés a un habitatge digne i independent és un dels reptes principals per a la inclusió de les persones amb discapacitat intel·lectual. Tradicionalment, les opcions s'havien limitat a residències o al nucli familiar, però el paradigma actual aposta per models més inclusius i respectuosos amb l'autonomia personal. Les llars amb suport i els pisos vinculats permeten que cada individu visqui en entorns comunitaris ordinaris, evitant l'aïllament i fomentant la seva integració en el barri.

Aquest dret a viure de forma independent no significa viure en solitud, sinó comptar amb els suports necessaris adaptats a cada etapa de la vida. Des de l'assistència personal fins a la domòtica accessible, la tecnologia i el factor humà es combinen per garantir la seguretat i el benestar sense sacrificar la llibertat de decisió. Viure a la pròpia llar permet a les persones amb discapacitat gestionar la seva quotidianitat, des de fer la compra fins a decidir la decoració del seu espai.

No obstant això, encara existeixen barreres significatives, com l'escassetat d'habitatge assequible i la manca de recursos públics per als suports continuats. Una política d'habitatge inclusiva no només ha de preveure l'accessibilitat física, sinó també la comprensió dels contractes i la mediació veïnal per evitar la discriminació. En definitiva, tenir una clau pròpia és el primer pas cap a l'autodeterminació i una vida adulta plena, on la casa esdevé el refugi i la plataforma per participar activament en la societat.

LA LLUM DEL PASSAT:

PER QUÈ HEM DE REDESCOBRIR “TODO ESTÁ ILUMINADO”

Hi ha pel·lícules que comencen com una comèdia absurda i acaben transformant-se en un cop directe al cor. **“Todo está iluminado” (2005)**, el debut com a director de l'actor Liev Schreiber, és exactament un d'aquests viatges. A través d'una estètica vibrant i una banda sonora balcànica encomanadissa, la cinta ens convida a explorar com els records defineixen qui som, fins i tot aquells que no hem viscut en primera persona.

La història segueix en Jonathan (interpretat per un contingut i magnètic Elijah Wood, el Frodo del Senyor dels anells), un jove jueu estatunidenc que col·lecciona objectes familiars de manera gairebé obsessiva: fotografies, cartes, caixes de mistos o, fins i tot, dentadures. El seu desig de connectar amb el passat el porta a Ucraïna amb un objectiu clar: trobar l'Agustina, la dona que va salvar el seu avi dels nazis durant la Segona Guerra Mundial.

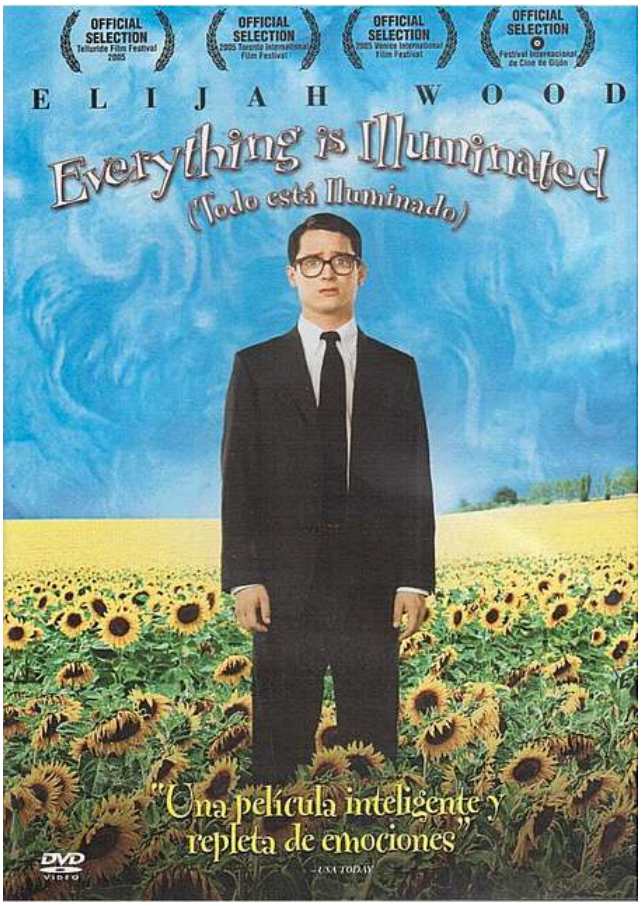

El contrast cultural és el motor de la primera meitat del film. En Jonathan contracta els serveis d'*Heritage Tours*, una agència local guiada per una família d'allò més peculiar.

El que comença com una *road movie* plena de malentesos i moments surrealistes canvia de tonalitat a mesura que el grup s'endinsa en l'Ucraïna profunda. Els camps de gira-sols i els paisatges lluminosos contrasten amb la foscor de la història que estan a punt de desenterrar.

LA LLUM DEL PASSAT:

PER QUÈ HEM DE REDESCOBRIR “TODO ESTÁ ILUMINADO”

La pel·lícula aborda de manera brillant el concepte de la **memòria col·lectiva i el trauma heretat**. No només en Jonathan busca respostes; l'avi de l'Alex, lligat de manera dolorosa a la història del seu propi país, es converteix en el veritable mirall de la tragèdia de l'Holocaust.

Una cosa que destacaria de la pel·lícula és la música de Paul Cantelon, fusionada amb temes del grup *Gogol Bordello* (del qual el coprotagonista Eugene Hütz és el líder), la banda sonora aporta una energia folk i melancòlica que marca el ritme emocional de la cinta.

“Todo está iluminado” és un recordatori que oblidar és una elecció, però recordar és un deure cap a aquells que ja no hi són. Una pel·lícula absolutament imprescindible que, un cop es veu, es queda gravada a la memòria durant molt de temps.

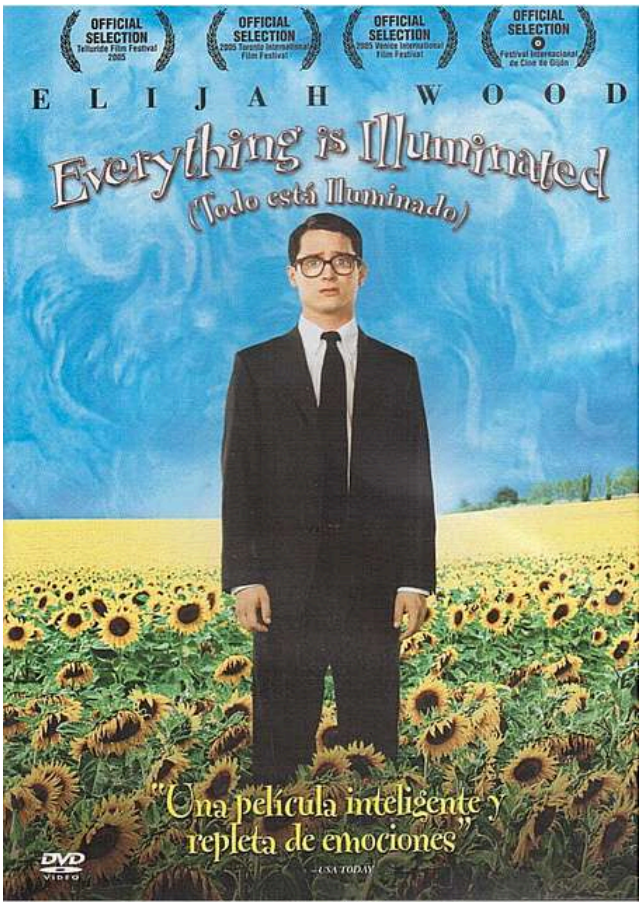

Cal fer la inscripció **abans del dimarts 15 de juliol** a la secretaria del centre o al correu electrònic ateneudivers@ateneudivers.cat

RÀDIO CALIU

DIJOUS **16 DE JULIOL** A LES **18:00H**

Al **local de l'Ateneu Divers** i en directe al nostre **canal de YouTube**

PER FI ÉS DIVENDRES

DIVENDRES **17 DE JULIOL** A LES **18:00H**

NO T'HO PERDIS!

CONCERT DE LA POLLO K

Al **local de l'Ateneu Divers** i en directe al nostre **canal de YouTube**

Cal fer la inscripció **abans del dijous 16 de juliol** a la secretaria del centre o al correu electrònic ateneudivers@ateneudivers.cat

JULIOL 2026

@ateneudivers